

Koncert med Red hot Four + 2

Efter at have nydt et meget velsmagende måltid mad kunne vi i Elværkets koncertsal se frem til at høre et veloplagt orkester, som på trods af mange års erfaring stadig så ud til at nyde hinandens selskab, hvilket i høj grad smittede af på musikens kvalitet.

Red Hot Four + 2 gennemførte en flot koncert med de to erfarne solister, orkesterleder og saxofonist Steffen Juul Hansen og gæstetrombonist Finn Burich i spidsen, og den fast sammentømrede rytmegruppe bestående af Ib Haagen på banjo, Torben Nickelsen på bas og Lars Meidal på trommer, suppleret med Jan Nielsen fortræffelige piano, som swingende baggrund.

På et tidspunkt fortalte orkesterlederen, at han lagde vægt på, at tilhørerne også i midterstykkerne af numrene, hvor solisterne improviserer, kan genkende, hvilken melodi, der spilles. Dette bar koncertens numre faktisk præg af – på den gode måde. Vi fik nemlig en koncert med en bred vifte af kendte og ukendte numre fra den traditionelle jazz, hvor man gennem alle numre ikke "glemte", hvilke der var tale om. Samtidig var numrene udvalgt, så alle orkestrets medlemmer med mellemrum optrådte med spændende soli.

Fx blev "You' re driven me crazy" sunget af Ib Haagen med blandt andet scat sang, som Louis Armstrong ofte anvendte i sin tid, og Lars Meidall sang Fats Waller- nummeret "It's a Sin to Tell a Lie" fra 1936 med en ironisk distance i bedste Fats Waller-stil.

I nummeret "Tippi Tippi Tin" leverede rytmegruppen inspirerende sydamerikanske rytmer til Finn Burichs og Steffen Juuls improvisationer. Og med Ib Haagens sang blev det et flot helstøbt nummer.

" Burgundy Street Blues" blev på overbevisende måde fortolket af Steffen Juul, så vi faktisk kom helt ind til sjælen af dette langsomme og melodiske nummer. Flot spil og stor indføling fra orkesterlederen.

Jan Nielsen var solist på pianoet i blandt andet "Down in Honky Tonk Town" og "Louisiana Eye Aye", hvor hans elegante spil rigtig kom til sin ret. Hertil kom hans spændende harmonikaspil i numrene "Maria Isabella" og "Laughing Samba". Her supplerede hans swingende harmonikaspil de to øvrige solister på en overbevisende måde.

I forbindelse med introduktionen af nummeret " Ol' Miss Rag" var der en hyggelig ordveksling blandt orkestermedlemmerne om musikernes alder og valg af hurtige og langsomme numre. Her udtalte Ib Haagen filosofisk: " I vores alder leves livet langsomt – derfor spiller vi ofte i langsomt tempo".

Selvom et af koncertens sidste numre var " When I grow too old to Dream" oplevede vi nede i salen ikke, at det er alderen, der tynger, idet vi fik leveret en inspirerende jazzkoncert med et drive, der resulterede i mange spontane klapsalver fra et lydhørt publikum.

Så endnu en flot jazzaften i SeaSide Jazz Club.